

Lilfredsstillelse i en Forhandling med mig, og i ethvert Tilfælde tror jeg ikke, det vil overraske Nogen, naar jeg udtaler, at det ærede Medlem jo vistnok er bekendt for at kunne føre ligesaa stærke og skarpe Vaaben mod sine Modstandere som dem, jeg maatte kunne være i Stand til at føre. Men jeg kan forsikre det ærede Medlem om, at hvor stærke hans Udtalelser end maatte være imod mig, er jeg bleven gammel nok til ikke videre at lade mig paavirke deraf. Smidlertid kunne Udtalelserne antage en saadan Karakter, at jeg tror at skylde mig selv og den Stilling, jeg indtager, ikke at lade saadanne gaa hen, uden at gjøre en Bemærkning imod dem; naar de antage en personlig fornærmelig Karakter, saa er Forholdet ganske anderledes, end saalænge der kun kan være Tale om stærke eller skarpe Udtryk. Det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Valgkreds (Bosjen) opfordrede mig gjentagende ved Begyndelsen af dette Møde til at afgive en bestemt Erklæring om, hvorvidt min Udtalelse i Slutningen af forrige Møde var at forstaa saaledes, at jeg for Fremtiden slet ikke vilde forhandle med ham, og det ærede Medlem, som sidst havde Ordet, syntes at undre sig over, at jeg ikke havde afgivet et bestemt Ja eller Nei paa det Spørgsmaal, der saaledes blev rettet til mig. Jeg kunde nu dertil svare, at jeg i og for sig just ikke anser mig forpligtet til at svare paa ethvert Spørgsmaal, der rettes til mig, men jeg har i dette Tilfælde haft en overordentlig nærliggende Grund til at udsætte mit Svar, som det undrer mig, at det ærede Medlem, der rettede denne Henvendelse til mig, ikke kunde sige sig selv. Det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Valgkreds opfordrede mig nemlig blandt Andet til at gennemlæse de Ytringer, der vare faldne fra ham i Gaarsmødet og hvoraf jeg havde taget Forargelse. Disse hans Ytringer foreligge ikke trykte endnu, og jeg har forsaavidt ikke tidligere kunnet efterkomme det ærede Medlems Opfordring; men man vil dog formodentlig finde det ganske naturligt, at mit Svar, der jo væsentlig skulde bero paa, hvad Indtryk jeg fik ved at gennemlæse de faldne Ytringer, for at følge det ærede Medlems egen Opfordring, maatte opsættes, til jeg havde læst dem. Da imidlertid det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds (S. N. Hansen) syntes at ville føre dette personlige Mellemsværende mellem det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Valgkreds og mig videre, har jeg tilladt mig at henvende mig til Thingets Bureauchef og har ved hans Bistand erholdt det Manuskript, der indeholder det Foredrag, som det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Valgkreds holdt igaar; maaffe den ærede Formand tillader mig at fremsføre de Ytringer, som det var, jeg tog Forargelse af igaar, jeg skal da tillade mig at overlade til det ærede Medlem saa vel som til det ærede Thing at afgjøre, hvor vidt det var uden Grund fra min Side, at jeg sølte mig krænkset. Det ærede Medlem udtalte Følgende:

„Der er en Maade at kæmpe paa, som man i Fægtesalen kalder Finter; endog saa denne Fægtemaade er jo tilladelig; men der er i Debatten en Maade at kæmpe paa, som jeg ikke anser for tilladelig, nemlig den Maade, at man tillægger sine Modstandere Udsagn og Ytringer, som de aldeles ikke have brugt, og saa argumentere imod saadanne foreslåede Ytringer.“ Jeg tillod mig at udtale i mine Bemærkninger i Slutningen af forrige Møde til det ærede Medlem, at jeg ikke kunde se rettere, end at han havde tilladt sig at sige om mig, at jeg brugte en Maade at udtale mig paa, som var værre end at bruge Finter efter Fægtesproget, idet han sagde, at jeg brugte den Maade i Debatten, at jeg tillagde mine Modstandere Udsagn og Ytringer, som de aldeles ikke havde brugt, og derimod argumenterede jeg. Jeg formaar endnu ikke at se Andet, end at det er en Fornærmelse at sige dette til en Mand. Har det ærede Medlem ikke ment det saaledes, saa forandrer Sagen sig; men jeg ser ikke rettere, end at man ikke har Ret til at sige til en Mand, at han tillægger sine Modstandere Udsagn og Ytringer, som de ikke have brugt, og retter sin Argumentation imod dem, og derved gjør sig skyldig i Noget, med Hensyn til hvilket det Udtryk fra Fægteskolen „at bruge Finter“ endog saa er for svagt.

Det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) begyndte sit Foredrag med at udtale, at Justitsministeren havde pøffet eller opfordret ham til at tage Ordet, og denne Opfordring efterkom han. Jeg veed ikke, at jeg har opfordret det ærede Medlem til at tage Ordet eller udtalt noget særligt Ønske om, at det ærede Medlem skulde gjøre det. Et heller, det vil jeg frit tilstaa, har jeg egentlig haft nogen stor Nydelse af det ærede Medlems Foredrag, saa at, hvis jeg virkelig havde næret noget Ønske om at høre ham atter igjen tage Ordet i denne Sal, vilde mine Forventninger om, hvad der skulde komme ud deraf, være blevene skuffede. Det ærede Medlem havde, tror jeg, forstaaet denne Opfordring i Særdeleshed paa den Maade, at han var opfordret til om muligt at sige Ting, der vare mindre behagelige, til Justitsministeren. Det ærede Medlem havde gjort mig den fjeldne Vre at granske efter i ældre Mergange af Rigsdagstidenden for om muligt at finde Ytringer, der skulde kunne bruges som Vaaben imod mig ved denne Leilighed. Hvad det ærede Medlem saaledes har fundet, har jeg Intet imod, at han har fremdraget. Jeg vedkjender mig endnu i dette Dieblik dette, at naar Folkethinget udtaler Noget, da er det ikke blot en Udtalelse, men det er en Udtalelse af en Willie, af en Forbring; men dermed faaar det paa ingen Maade i Strid, at jeg har tilladt mig at sige igaar, at jeg forstod ikke ret, hvad der var Meningen med denne Forespørgsel og med